

NYÍRFALVI KÁROLY

Text

hommáge á Charles Bukowski

valami kurvapecér elvitte a zsigát
állítólag mindenkinek csak a gatyája maradt
a *kártyázásnak* vége lett
Elf pajtásommal üldögéltem ott
Elf kölyökkorában lökött volt
teljesen becsavarodott
úgy feküdt ágyában évekig
gumilabdákat szorongatva
hülye gyakorlatokat végezve

Dosztojevszkijt tanulmányoztam és
Mahlert hallgattam a sötétben és
futotta időből meghúzni az üveget
le is tenni
jobbommal megtéveszteni
a ballal meg behúzni az öve alá
leverte a tükrömet
csörömpölt
akár a filmben
villant és tört
elsötétedett előttem ő
pedig jött:
bosszúálló
(„)angyal az üszkös városban(“).

Kollázs

A meztelencsigát kiraktuk a napra,
megszórtuk sóval, a történésre, egyedül
arra figyeltünk...
Az idő a jelenbe csúszik, a csiga egyre ráng,
ráncai végleg kisimulnak és vége.
Kártékony, utálok, mert ráléptem éjjel a wc-re menet,
cseppnyi vers nincs a pőre napban.
A test kiszárad, ott marad, elbomlik.
Akkor és ott.

Katonást játszottunk. Már nem.
„És hamarosan a sötétség...” Utcasarki
gyertyafénynél olvasok. Előlük menekülök
könyvvel a kezemben, könyvvel a
hónom alatt, szaguk az orromban, foltjaik a
hátamon, az ingemen; a mozi
leégett, de ők mind ki-
jutottak a hajnali
szabadba, előlük futok, rohanok,
olvasok lépkedve, mászkálva utcáról utcára
míg eldőlök valami belső hangra; valaki
járkál a fejemben.

Fekszem az utca kövén,
csigák és bogarak araszolnak rajtam,
a természet egyenleget készít.